

Hannah's Prayers

Stanley Rudoff Memorial High Holiday Lecture

Rabbi David Silber

I Samuel 1-3

(1) There was a man from Ramathaim of the Zuphites, in the hill country of Ephraim, whose name was Elkanah son of Jeroham son of Elihu son of Tohu son of Zuph, an Ephraimite. (2) He had two wives, one named Hannah and the other Peninnah; Peninnah had children, but Hannah was childless. (3) This man used to go up from his town every year to worship and to offer sacrifice to the LORD of Hosts at Shiloh.—Hophni and Phinehas, the two sons of Eli, were priests of the LORD there. (4) One such day, Elkanah offered a sacrifice. He used to give portions to his wife Peninnah and to all her sons and daughters; (5) but to Hannah he would give one portion only—though Hannah was his favorite—for the LORD had closed her womb. (6) Moreover, her rival, to make her miserable, would taunt her that the LORD had closed her womb. (7) This happened year after year: Every time she went up to the House of the LORD, the other would taunt her, so that she wept and would not eat. (8) Her husband Elkanah said to her, “Hannah, why are you crying and why aren’t you eating? Why are you so sad? Am I not more devoted to you than ten sons?” (9) After they had eaten and drunk at Shiloh, Hannah rose.—The priest Eli was sitting on the seat near the doorpost of the temple of the LORD.— (10) In her wretchedness, she prayed to the LORD, weeping all the while. (11) And she made this vow: “O LORD of Hosts, if You will look upon the suffering of Your maidservant and will remember me and not forget Your maidservant,

שמואל א א'ג'

(א) וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן־הַרְמָתִים:
צוּפִים מֵהָר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה
בֶּן־יִרְחָם בֶּן־אֵלִיהוּא בֶּן־תְּחוּ בֶּן־
צוּף אֶפְרַתִּי: (ב) וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים
שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשְּׂנִית פְּנִינָה
וַיְהִי לַפְּנִינָה יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין
יְלָדִים: (ג) וְעֵלָה הָאִישׁ הַהוּא
מְעִירוֹ מִיָּמִים | וַיְמִימָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת
וּלְזָבַח לַיהוָה צְבָאוֹת בְּשִׁלֹּה וְשֵׁם
שְׂגִי בְנֵי־עֲלֵי חֲפְנֵי וּפְנִחָס פְּתָנִים
לַיהוָה: (ד) וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח
אֶלְקָנָה וַנְּמֹן לַפְּנִינָה אֲשֶׁתּוֹ וְלְכָל־
בָּנֶיהָ וּבָנוֹתֶיהָ מִנּוֹת: (ה) וּלְחַנָּה
יָתוּן מִגָּדָה אַחַת אֶפְרַיִם כִּי אֶת־חַנָּה
אָהָב וַיְהוּדָה סָגֵר רַחֲמָה: (ו)
וּכְעֶסְתָּה צָרְתָּה גַם־כָּעַס בְּעַבּוּר
הַרְעַמָּה כִּי־סָגֵר יְהוָה בְּעַד רַחֲמָה:
(ז) וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה בְּשָׁנָה מִדֵּי
עֲלֹתָהּ בְּבַיִת יְהוָה כִּן תִּכְעֶסְנָה
וּתִבְכֶּה וְלֹא תֹאכַל: (ח) וַיֹּאמֶר לָהּ
אֶלְקָנָה אִישָׁה חַנָּה לָמָּה תִּבְכִּי
וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלָמָּה יָרַע לְבַבְךָ
הֲלוֹא אָנֹכִי טוֹב לָךְ מֵעֲשָׂרָה בָּנִים:
(ט) וַתִּקַּם חַנָּה אַחֲרָי אֹכְלָה בְּשִׁלֹּה
וְאַחֲרָי שָׁתָה וְעַלִּי הַכֶּהֶן יֹשֵׁב עַל־
הַכֹּסֵּא עַל־מִזְבֹּחַת הַיִּבֵּל יְהוָה: (י)
וְהָיָא מֵרַת גִּפְשׁ וַתִּתְפַּלֵּל עַל־יְהוָה
וּבָכָה תִּבְכָּה: (יא) וַתִּדַּר לָדַר
וַתֹּאמֶר יְהוָה צְבָאוֹת אִם־רָאָה
תִּרְאֶה | בְּעֵינַי אֶמְתָּךְ וְזָכַרְתָּנִי
וְלֹא־תִשְׁכַּח אֶת־אֲמָתְךָ וְנִתְמַתָּה
לְאֲמָתְךָ יָרַע אֲנֹשִׁים וְנִתְמַתִּי לַיהוָה

and if You will grant Your maidservant a male child, I will dedicate him to the LORD for all the days of his life; and no razor shall ever touch his head.” (12) As she kept on praying before the LORD, Eli watched her mouth. (13) Now Hannah was praying in her heart; only her lips moved, but her voice could not be heard. So Eli thought she was drunk. (14) Eli said to her, “How long will you make a drunken spectacle of yourself? Sober up!” (15) And Hannah replied, “Oh no, my lord! I am a very unhappy woman. I have drunk no wine or other strong drink, but I have been pouring out my heart to the LORD. (16) Do not take your maidservant for a worthless woman; I have only been speaking all this time out of my great anguish and distress.” (17) “Then go in peace,” said Eli, “and may the God of Israel grant you what you have asked of Him.” (18) She answered, “You are most kind to your handmaid.” So the woman left, and she ate, and was no longer downcast. (19) Early next morning they bowed low before the LORD, and they went back home to Ramah. Elkanah knew his wife Hannah and the LORD remembered her. (20) Hannah conceived, and at the turn of the year bore a son. She named him Samuel, meaning, “I asked the LORD for him.” (21) And when the man Elkanah and all his household were going up to offer to the LORD the annual sacrifice and his votive sacrifice, (22) Hannah did not go up. She said to her husband, “When the child is weaned, I will bring him. For when he has appeared before the LORD, he must remain there for good.” (23) Her husband Elkanah said to her, “Do as you think best. Stay home until you have weaned him. May the LORD fulfill His word.” So the woman stayed home and nursed her son until she weaned him. (24) When she had weaned him, she took him up with her, along with three bulls, one ephah of flour, and a jar of wine. And though the boy was still very young, she

כָּל־יָמָיו חָיָו וּמוֹרָה לֹא־יַעֲלֶה עָלָיָהּ
 רֵאשׁוּ: (יב) וְהָיָה כִּי הִרְבֵּתָהּ
 לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה וְעָלִי שִׁמְרֵךְ
 אֶת־פִּיהָ: (יג) וְחֲנָה הִיא מְדַבֵּרֶת
 עַל־לִבָּהּ רַק שְׁפָתֶיהָ בָּעוֹת וְקוֹלָהּ
 לֹא יִשְׁמָע וּנְחֻשָׁהּ עָלַי לְשִׁפְרָה:
 (יד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עַד־מָתַי
 תִּשְׁתַּכְּרִין הַסִּירִי אֶת־יַיִנְךָ מֵעַלְיָהּ:
 (טו) וַתַּעַן וַתֹּאמֶר לֹא אֲדֹנָי
 אֲשֶׁה קִשְׁת־רוּחַ אֲנֹכִי וְגִינוּ וְשִׁכַר
 לֹא שָׁתִיתִי וְאֲשַׁפֵּךְ אֶת־נַפְשִׁי לִפְנֵי
 יְהוָה: (טז) אֶל־תִּתֵּן אֶת־אֲמָתְךָ
 לִפְנֵי בַת־בַּלְיַעַל כִּי־מְרִב שִׁיתִי
 וְכַעֲסִי דְבַרְתִּי עַד־הַנְּחָה: (יז) וַיַּעַן
 עָלַי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם וְאַל־הָיָה
 יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת־שְׁלֹתֶךָ אֲשֶׁר
 נִשְׁאַלְתְּ מֵעַמּוֹ: (יח) וַתֹּאמֶר תִּמְצָא
 שְׁפָתַי חֵן בְּעֵינֶיךָ וַתִּלְוֶה הָאִשָּׁה
 לְדַרְכָּהּ וַתֹּאכַל וּפְגִיחָהּ לֹא־הָיְוָה לָהּ
 עוֹד: (יט) וַיִּשְׁכַּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ
 לִפְנֵי יְהוָה וַיָּשָׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּיתָם
 הַרְמָתָה וַיִּדְעוּ אֶלְקָנָה אֶת־חֲנָה
 אֲשֶׁתּוֹ וַיִּזְכְּרָהּ יְהוָה: (כ) וַיְהִי
 לְתַקְפוֹת הַיָּמִים וַתֵּהָרֶה וַתֵּלֶד
 בֵּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי
 מִיְהוָה שְׁאַלְתִּיו: (כא) וַיַּעַל הָאִישׁ
 אֶלְקָנָה וְכָל־בֵּיתוֹ לְזִבְחַת לַיהוָה
 אֶת־זִבְחַת הַיָּמִים וְאֶת־נִדְרוֹ: (כב)
 וְחֲנָה לֹא עָלְתָה כִּי־אָמְרָהּ לֹאִישׁ
 עַד וַיִּגְמַל הַנְּעֹר וַתִּבְאֲתִיו וַנִּרְאֶה
 אֶת־פְּגִי יְהוָה וַיִּשָׁב שֵׁם עַד־עוֹלָם:
 (כג) וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישׁהּ עֲשִׂי
 הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ שְׁבִלִי עַד־גְּמֻלָּךְ אֲתוֹ
 אֲךָ יָקָם יְהוָה אֶת־דְּבָרְךָ וַתִּשָּׁב
 הָאִשָּׁה וַתִּינַק אֶת־בְּנָהּ עַד־גְּמֻלָּהּ
 אֲתוֹ: (כד) וַתַּעֲלֶהּ עִמָּה פֶּאֶשֶׁר
 גְּמֻלָּתוֹ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה וְאַיִפָּה אֲתַת
 קָמַח וְגִבְלִין וְנֹתֵבָהוּ בֵּית־יְהוָה
 שְׁלוֹ וַתִּנְעַר גְּעֵר: (כה) וַיִּשְׁחָטוּ
 אֶת־הַפָּר וַיָּבִיאוּ אֶת־הַנְּעֹר אֶל־

brought him to the House of the LORD at Shiloh. (25) After slaughtering the bull, they brought the boy to Eli. (26) She said, “Please, my lord! As you live, my lord, I am the woman who stood here beside you and prayed to the LORD. (27) It was this boy I prayed for; and the LORD has granted me what I asked of Him. (28) I, in turn, hereby lend him to the LORD. For as long as he lives he is lent to the LORD.” And they bowed low there before the LORD. (1) And Hannah prayed: My heart exults in the LORD; I have triumphed through the LORD. I gloat over my enemies; I rejoice in Your deliverance. (2) There is no holy one like the LORD, Truly, there is none beside You; There is no rock like our God. (3) Talk no more with lofty pride, Let no arrogance cross your lips! For the LORD is an all-knowing God; By Him actions are measured. (4) The bows of the mighty are broken, And the faltering are girded with strength. (5) Men once sated must hire out for bread; Men once hungry hunger no more. While the barren woman bears seven, The mother of many is forlorn. (6) The LORD deals death and gives life, Casts down into Sheol and raises up. (7) The LORD makes poor and makes rich; He casts down, He also lifts high. (8) He raises the poor from the dust, Lifts up the needy from the dunghill, Setting them with nobles, Granting them seats of honor. For the pillars of the earth are the LORD’s; He has set the world upon them. (9) He guards the steps of His faithful, But the wicked perish in darkness— For not by strength shall man prevail. (10) The foes of the LORD shall be shattered; He will thunder against them in the heavens. The LORD will judge the ends of the earth. He will give power to His king, And triumph to His anointed one. (11) Then Elkanah [and Hannah] went home to Ramah; and the boy entered the service of the LORD under the priest Eli. (12) Now Eli’s sons were scoundrels; they

עלי: (כו) ותאמר כי אדוני תי
נפשך אדוני אני האשה הנצבת
עמכה בזה להתפלל אליהנה:
(כז) אלה הנער הזה התפללתי
ויטן יהנה לי את שאלתי אשר
שאלתי מעמו: (כח) וגם אנכי
השאלתהו ליהנה פליהימים אשר
הזה הוא שאול ליהנה וישתחו
שם ליהנה: (פ) (א) ותתפלל חנה
ותאמר עלץ לבי ביהנה רמה קרני
ביהנה רחב פי עליאויבי כי
שמחתי בישועתך: (ב) אין קדוש
כיהנה כי אין בלתי ואין צור
כאלהינו: (ג) אל תרבו תדברו
גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי
אל דעות יהנה ולא [ולו] נתפנו
עללות: (ד) קשת גברים חתים
ונקשלים אזורו חיל: (ה) שבעים
בלחם נשפרו ורעבים חדלו עד-
עקרה ילדה שבועה ורבת בנים
אמללה: (ו) יהנה ממית ומתיה
מוריד שאול געל: (ז) יהנה
מוריש ומעשיר משפיל אף-
מרום: (ח) מקים מעפר דל
מאשפת ירים אביון להושיב עם-
נדיבים וכסא כבוד ינחלם כי
ליהנה מאזקי ארץ גישת עליהם
תבל: (ט) רגלי חסידו [חסידיו]
ישמר ורשעים בתשועה ידמו כילא
בלחם יגבר-איש: (י) יהנה יחתו
מריבו [מריביו] עלו [עליו]
בשמים ירעם יהנה ידיו אפסי-
ארץ ויתועז למלכו וירם קרו
משיחו: (פ) (יא) בילד אלקנה
הרמה עליביתו והנער הזה
משרת את יהנה את-פני עלי
הפקו: (יב) ובני עלי בני בליעל
לא ידעו את יהנה: (יג) ומשפט
הכהנים את העם פלאיש זבח
זבח ובא גער הפהן כבשל הבשר

paid no heed to the LORD. (13) This is how the priests used to deal with the people: When anyone brought a sacrifice, the priest's boy would come along with a three-pronged fork while the meat was boiling, (14) and he would thrust it into the cauldron, or the kettle, or the great pot, or the small cooking-pot; and whatever the fork brought up, the priest would take away on it. This was the practice at Shiloh with all the Israelites who came there. (15) [But now] even before the suet was turned into smoke, the priest's boy would come and say to the man who was sacrificing, "Hand over some meat to roast for the priest; for he won't accept boiled meat from you, only raw." (16) And if the man said to him, "Let them first turn the suet into smoke, and then take as much as you want," he would reply, "No, hand it over at once or I'll take it by force." (17) The sin of the young men against the LORD was very great, for the men treated the LORD's offerings impiously. (18) Samuel was engaged in the service of the LORD as an attendant, girded with a linen ephod. (19) His mother would also make a little robe for him and bring it up to him every year, when she made the pilgrimage with her husband to offer the annual sacrifice. (20) Eli would bless Elkanah and his wife, and say, "May the LORD grant you offspring by this woman in place of the loan she made to the LORD." Then they would return home. (21) For the LORD took note of Hannah; she conceived and bore three sons and two daughters. Young Samuel meanwhile grew up in the service of the LORD. (22) Now Eli was very old. When he heard all that his sons were doing to all Israel, and how they lay with the women who performed tasks at the entrance of the Tent of Meeting, (23) he said to them, "Why do you do such things? I get evil reports about you from the people on all hands. (24) Don't, my sons! It is no favorable report I hear the people of the LORD spreading about. (25)

והמזלג שלש־השנים בידו: (יד) והפה בפיר או ביד או בקלחת או בפיר, כל אשר יעלה המזלג יקח הפהו בו ככה יעשו לְכָל־ישראל הבאים שם בשלה: (טו) גם בטרם יקטרון את־החלב וְבֹא גַעַר הפהו ואמר לאיש הזבח תגה בשר לצלות לפהו ולא יקח ממנו בשר מבשל כי אם־חי: (טז) ויאמר אליו האיש קטר יקטרון כיום החלב וקח־לך פֶּאֶשֶׁר תִּאֲנֶה נְפִשְׁךָ וְאָמַר לוֹ [לֹא] כִּי עָתָה תתן ואם־לא לקחתי בחזקה: (יז) ותהי חטאת הנערים גדולה מאד את־פני יהוה כי נאצו האנשים את מנתת יהוה: (יח) ושמואל משרת את־פני יהוה נער חגור אפוד בד: (יט) וימעיל קטן מעשה־לו אמו והעלתה לו מימים ימימה בעלותה את־אישה לזבח את־זבח הקמים: (כ) וברך עלי את־אלקנה ואת־אשתו ואמר ישם יהוה לך זרע מן־האשה הזאת תחת השאלה אשר שאל ליהוה והלכו למקמו: (כא) כִּי־פָקַד יהוה את־חנה ותהר ותלד שלשה־בנים ושתים בנות ויגדל הנער שמואל עם־יהוה: (כב) ועלי נקו מאד ושמע את כל־אשר יעשו בְּנֵי לְכָל־יִשְׂרָאֵל וְאֵת אֲשֶׁר־יִשְׁכַּבּוּן את־הנשים הצבאות פתח אהל מועד: (כג) ויאמר להם למה תעשו כדברים האלה אשר אנכי שמע את־דבריכם רעים מאת כל־העם אלה: (כד) אַל בְּנֵי כִי לֹא־טובה השמעה אשר אנכי שמע מעברים עם־יהוה: (כה) אם־יחטא איש לאיש ופקלו אלהים ואם ליהוה יחטא־איש מי יתפלל־לו ולא ישמעו לקול אביהם כִּי־

If a man sins against a man, the LORD may pardon him; but if a man offends against God, who can obtain pardon for him?" But they ignored their father's plea; for the LORD was resolved that they should die. (26) Young Samuel, meanwhile, grew in esteem and favor both with God and with men. (27) A man of God came to Eli and said to him, "Thus said the LORD: Lo, I revealed Myself to your father's house in Egypt when they were subject to the House of Pharaoh, (28) and I chose them from among all the tribes of Israel to be My priests—to ascend My altar, to burn incense, [and] to carry an ephod before Me—and I assigned to your father's house all offerings by fire of the Israelites. (29) Why, then, do you maliciously trample upon the sacrifices and offerings that I have commanded? You have honored your sons more than Me, feeding on the first portions of every offering of My people Israel. (30) Assuredly—declares the LORD, the God of Israel—I intended for you and your father's house to remain in My service forever. But now—declares the LORD—far be it from Me! For I honor those who honor Me, but those who spurn Me shall be dishonored. (31) A time is coming when I will break your power and that of your father's house, and there shall be no elder in your house. (32) You will gaze grudgingly at all the bounty that will be bestowed on Israel, but there shall never be an elder in your house. (33) I shall not cut off all your offspring from My altar; [but,] to make your eyes pine and your spirit languish, all the increase in your house shall die as [ordinary] men. (34) And this shall be a sign for you: The fate of your two sons Hophni and Phinehas—they shall both die on the same day. (35) And I will raise up for Myself a faithful priest, who will act in accordance with My wishes and My purposes. I will build for him an enduring house, and he shall walk before My anointed evermore. (36) And all

חפץ יהוה להמיתם: (כו) והנער שמואל הלך וגדל וטוב גם עם יהוה וגם עם אנשים: (כז) ויבא איש-אלהים אל-עלי ויאמר אליו כה אמר יהוה הנגלה נגליתי אל-בית אביך בהיותם במצרים לבית פרעה: (כח) ובחר אתו מכל-שבטי ישראל לי לכהן לעלות על-מזבחי להקטיר קטרת לשאת אפוד לפני ואתונה לבית אביך את-כל-אשוי בגי ישראל: (כט) למה תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר צויתי מעון ותכבד את-בניך ממני להבריאתכם מראשית כל-מנחת ישראל לעמי: (ל) לכן נאם-יהוה אלהי ישראל אמור אמרתי ביתך ובית אביך יתהלכו לפני עד-עולם ועתה נאם-יהוה חלילה לי כי-מכבדי אכבד ובני יקלו: (לא) הנה ימים באים וגדעתי את-זרעך ואת-זרע בית אביך מהיות זקן בביתך: (לב) והבטת צר מעון בכל אשר-ייטיב את-ישראל ולא-יהנה זקן בביתך כל-הימים: (לג) ואיש לא-אכרית לך מעם מזבחי לכלות את-עיניך ולא-תיב את-נפשך וכל-מרבת ביתך ימותו אנשים: (לד) ונה-לך האות אשר יבא אל-שני בניך אל-חפני ופינחס ביום אחד ימותו שניהם: (לה) ונקימתי לי כהן נאמן פאשר בלבבי ובנפשי יעשה ובגיתי לו בית נאמן והתהלך לפני-משיחי כל-הימים: (לו) והיה כל-הנותר בביתך יבוא להשתחנות לו לאגורת כסף וכפר-לחם ואמר ספחני נא אל-אחת הפהגות לאכל פת-לחם: (ס) (א) והנער שמואל משרת את-יהוה לפני עלי ודבר-יהוה הנה יקר

the survivors of your house shall come and bow low to him for the sake of a money fee and a loaf of bread, and shall say, ‘Please, assign me to one of the priestly duties, that I may have a morsel of bread to eat.’” (1) Young Samuel was in the service of the LORD under Eli. In those days the word of the LORD was rare; prophecy was not widespread. (2) One day, Eli was asleep in his usual place; his eyes had begun to fail and he could barely see. (3) The lamp of God had not yet gone out, and Samuel was sleeping in the temple of the LORD where the Ark of God was. (4) The LORD called out to Samuel, and he answered, “I’m coming.” (5) He ran to Eli and said, “Here I am; you called me.” But he replied, “I didn’t call you; go back to sleep.” So he went back and lay down. (6) Again the LORD called, “Samuel!” Samuel rose and went to Eli and said, “Here I am; you called me.” But he replied, “I didn’t call, my son; go back to sleep.”— (7) Now Samuel had not yet experienced the LORD; the word of the LORD had not yet been revealed to him.— (8) The LORD called Samuel again, a third time, and he rose and went to Eli and said, “Here I am; you called me.” Then Eli understood that the LORD was calling the boy. (9) And Eli said to Samuel, “Go lie down. If you are called again, say, ‘Speak, LORD, for Your servant is listening.’” And Samuel went to his place and lay down. (10) The LORD came, and stood there, and He called as before: “Samuel! Samuel!” And Samuel answered, “Speak, for Your servant is listening.” (11) The LORD said to Samuel: “I am going to do in Israel such a thing that both ears of anyone who hears about it will tingle. (12) In that day I will fulfill against Eli all that I spoke concerning his house, from beginning to end. (13) And I declare to him that I sentence his house to endless punishment for the iniquity he knew about—how his sons committed sacrilege at will—and he did not rebuke them. (14) Assuredly,

בַּיָּמִים הָהֵם אֵין חֲזוֹן נִפְרָץ: (ס)
 (ב) וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וְעָלִי שָׁכַב
 בְּמִקְוָמוֹ וְעֵינָיו [וְעֵינָיו] הִחְלוּ כִהְיוֹת
 לֹא יוֹכֵל לִרְאוֹת: (ג) וַגֵּר אֱלֹהִים
 טָרָם יִכְפֹּה וְשִׁמוּאֵל שָׁכַב בְּהִיכַל
 יְהוָה אֲשֶׁר-שָׁם אָרוֹן אֱלֹהִים: (פ)
 (ד) וַיִּקְרָא יְהוָה אֶל-שִׁמוּאֵל
 וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי: (ה) וַיִּרְץ אֶל-עָלִי
 וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי כִּי-קָרָאתָ לִי וַיֹּאמֶר
 לֹא-קָרָאתִי שׁוּב שָׁכַב וַיִּלָּךְ
 וַיִּשְׁכַּב: (ס) (ו) וַיִּסָּף יְהוָה קְרֹא
 עוֹד שִׁמוּאֵל וַיִּקָּם שִׁמוּאֵל וַיִּלָּךְ
 אֶל-עָלִי וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי כִּי קָרָאתָ לִי
 וַיֹּאמֶר לֹא-קָרָאתִי בְנֵי שׁוּב שָׁכַב:
 (ז) וְשִׁמוּאֵל טָרָם יָדַע אֶת-יְהוָה
 וַיִּטְרַם וַיִּגְלֶה אֵלָיו דְּבַר-יְהוָה: (ח)
 וַיִּסָּף יְהוָה קְרֹא-שִׁמוּאֵל בְּשִׁלְשִׁית
 וַיִּקָּם וַיִּלָּךְ אֶל-עָלִי וַיֹּאמֶר הַגִּנִּי כִּי
 קָרָאתָ לִי וַיִּבֹן עָלַי כִּי יְהוָה קָרָא
 לְנָעִר: (ט) וַיֹּאמֶר עָלִי לְשִׁמוּאֵל
 לָךְ שָׁכַב וְהָיָה אִם-יִקְרָא אֵלָיךְ
 וְאָמַרְתָּ דְבַר יְהוָה כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ
 וַיִּלָּךְ שִׁמוּאֵל וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוָמוֹ: (י)
 וַיָּבֵא יְהוָה וַיִּתְנַצֵּב וַיִּקְרָא כַּפְעַם-
 כַּפְעַם שִׁמוּאֵל וַיִּשְׁמַע עֲבָדְךָ: (פ)
 (יא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-שִׁמוּאֵל הִנֵּה
 אֲנִי עוֹשֶׂה דְבַר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 כָּל-שֹׁמְעוֹ תִּצְלִינָה שְׁתֵּי אָזְנוֹי:
 (יב) בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶל-עָלִי
 אֶת כָּל-אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל-בֵּיתוֹ
 הַחֵל וְכֻלָּה: (יג) וְהִגַּדְתִּי לוֹ כִּי-
 שָׁפַט אֲנִי אֶת-בֵּיתוֹ עַד-עוֹלָם בְּעֵינֵי
 אֲשֶׁר-יָדַע כִּי-מִמְקַלְלִים לָהֶם בְּנֵי
 וְלֹא כִהָּה בָּם: (יד) וְלָכֵן נִשְׁבַּעְתִּי
 לְבַיִת עָלִי אִם-יִתְכַפֵּר עֵינֵי בֵּית-
 עָלִי בְּזָבַח וּבְמִנְחָה עַד-עוֹלָם: (טו)
 וַיִּשְׁכַּב שִׁמוּאֵל עַד-הַבֹּקֶר וַיִּפְתַּח
 אֶת-דִּלְתוֹת בֵּית-יְהוָה וְשִׁמוּאֵל
 יָרָא מִהִגִּיד אֶת-הַמְרָאָה אֶל-עָלִי:

I swear concerning the house of Eli that the iniquity of the house of Eli will never be expiated by sacrifice or offering.” (15) Samuel lay there until morning; and then he opened the doors of the House of the LORD. Samuel was afraid to report the vision to Eli, (16) but Eli summoned Samuel and said, “Samuel, my son”; and he answered, “Here.” (17) And [Eli] asked, “What did He say to you? Keep nothing from me. Thus and more may God do to you if you keep from me a single word of all that He said to you!” (18) Samuel then told him everything, withholding nothing from him. And [Eli] said, “He is the LORD; He will do what He deems right.” (19) Samuel grew up and the LORD was with him: He did not leave any of Samuel’s predictions unfulfilled. (20) All Israel, from Dan to Beer-sheba, knew that Samuel was trustworthy as a prophet of the LORD. (21) And the LORD continued to appear at Shiloh: the LORD revealed Himself to Samuel at Shiloh with the word of the LORD;

(טז) וַיִּקְרָא עָלַי אֶת־שְׁמוּאֵל
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל בְּגִי וַיֹּאמֶר הִנְנִי:
(יז) וַיֹּאמֶר מַה הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר
אֵלַיךָ אֶל־גָּא תִכְחַד מִמֶּנִּי כֹה
יַעֲשֶׂה־לְךָ אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסִיף אִם־
תִּכְחַד מִמֶּנִּי דְבַר מִכָּל־הַדְּבָר
אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֵלַיךָ: (יח) וַיַּגִּד־לּוֹ
שְׁמוּאֵל אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים וְלֹא כִחַד
מִמֶּנּוּ וַיֹּאמֶר יְהוָה הוּא הַטּוֹב
בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה: (יט) וַיַּגִּדֵל
שְׁמוּאֵל וַיְהִי הִנֵּה עָמֹד וְלֹא־הִפִּיל
מִכָּל־דְּבָרָיו אֲרֻצָּה: (כ) וַיֵּדַע כָּל־
יִשְׂרָאֵל מִדָּן וְעַד־בְּעֹר שָׁבַע בִּי
נְאֻמָּן שְׁמוּאֵל לְנַבִּיא לַיהוָה: (כא)
וַיִּסָּף יְהוָה לְהִרְאֶה בְּשִׁלָּה בְּיַגְלֵה
יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל בְּשִׁלּוֹ בַדְּבָר
יְהוָה: (פ)

Now, Lord our God, put thy awe upon all whom thou hast made, thy dread upon all whom thou hast created; let thy works revere thee, let all thy creatures worship thee; may they all blend into one brotherhood to do thy will with a perfect heart. For we know, Lord our God, that thine is dominion, power and might; thou art revered above all that thou hast created.

Now, O Lord, grant honor to thy people, glory to those who revere thee, hope to those who seek thee, free speech to those who yearn for thee, joy to thy land and gladness to thy city, rising strength to David thy servant, a shining light to the son of Jesse, thy chosen one, speedily in our days.

May now the righteous see this and rejoice, the upright exult, and the godly thrill with delight. Iniquity shall shut its mouth, wickedness shall vanish like smoke, when thou wilt abolish the rule of tyranny on earth.

Thou shalt reign over all whom thou hast made, thou alone, O Lord, on Mount Zion the abode of thy majesty, in Jerusalem thy holy city, as it is written in thy holy Scriptures: "The Lord shall reign forever, your God, O Zion, for all generations."¹

Holy art thou, awe-inspiring is thy name, and there is no God but thee, as it is written: "The Lord of hosts is exalted through justice, the holy God is sanctified through righteousness."² Blessed art thou, O Lord, holy King.

Thou didst choose us from among all peoples; thou didst love and favor us; thou didst exalt us above all tongues and sanctify us with thy commandments. Thou, our King, didst draw us near to thy service and call us by thy great and holy name.

¹ *Psalm* 146:10. ² *Isaiah* 5:16.

³ *Psalm* 149:4, *Jeremiah* 14:9.

⁴ *Psalm* 146:10.

⁵ *Psalm* 146:10.

וּבָבְנוּ תָמוּ פְחוּדֵי יי אֱלֹהֵינוּ, עַל כֹּל מַעֲשֵׂיךָ, וְאֵימָתוֹךָ עַל כֹּל מַה שִׁבְרָתָהּ, וְיִרְאֶה כֹּל הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁמַח לְכַנֹּף כֹּף הַבַּיִת וְיִעֲשֶׂה כָלֵם אֲנִיחָה אֲחִת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כְּלָב שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁרְעוּנוּ יי אֱלֹהֵינוּ שֶׁלֹּא לְשׁוֹן לְפָנֶיךָ, עַז פָּדֶיךָ וּבְבוֹנֶה בְיַמֵּינוּ, וְשִׁמּוֹ נִרְאָה עַל כֹּל מַה שִׁבְרָתָהּ.

וּבָבְנוּ תָמוּ כְבוֹד יי לַעֲפֹה, תִּהְיֶה לִירְאֵה וְתִקְנֶה מִיָּדֶךָ לְדוֹרֶיךָ, וּפְתוּחוּ פִּיהַ לְמִנְחִים לָהּ, שִׁמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשִׂשׂוֹן לְעִירֶךָ, וְהַמִּיחָת קָנֹן לְדוֹר עֲבָדֶיךָ, וְעִרְבֹת נֶר לְבָרְשֵׁי מַשִּׁיחֶיךָ, בְּתוֹמָה בְיַמֵּינוּ.

וּבָבְנוּ צְדִיקִים וְרָאוּ וְיִשְׂמְחוּ וְיִשְׂרִים יַעֲלוּ, וְתִסְדִּים בְּרַחֲמֵי יְיָ, וְעוֹלָמְתָהּ תִּקְפֹּץ פִּיֶּיךָ, וְכָל הַרְשָׁעָה בְּלִיָּה בַעֲשׂוֹ תִּכְבְּלֶהּ, כִּי תַעֲבִיר מַמְלַחַת זָרוֹן מִן הָאָרֶץ.

וְתִמְלֶה אֲפָתָה יי לְבָדֶיךָ, עַל כֹּל מַעֲשֵׂיךָ, בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ, וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁיךָ, בְּפִתּוֹב בְּרַבֵּי קְדֻשָׁה; וְמִלֶּכֶךָ יי לַעֲוֹלָם, אֲלֵהֶיךָ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר; מִלְּלֵיֶיךָ.

קְדוּשַׁת אֲפָתָה וְנִרְאָה שְׁמֹךְ, וְאֵין אֱלֹהִים מִבְּלַעֲדֶיךָ, בְּפִתּוֹב; וְתִבְרַח יי לְבָאוֹת פְּמוֹשָׁמֵי, וְהֵאֵל הַקְּדוּשָׁה וְקִבְלֵשׁ בְּצִדְקָתֶךָ, בְּרַחֲמֵי אֲפָתָה יי, מִפְּלֶכֶת הַקְּדוּשָׁה.

אֲפָתָה בְּתִרְחֻמֵּי מִכָּל הַעַמִּים, אֲהַבֵּס אֹרְחֵי וְרַבֵּי כְּפִי וְרוֹמְמוֹתֶיךָ מִכָּל מַלְשׁוֹנוֹת, וְקִבְלֵשׁוֹתֶיךָ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקַבְּלֵשׁוֹתֶיךָ מִכָּל לַעֲבוֹדוֹתֶיךָ, וְשִׁמּוֹ הַנְּעוּל וְתִקְדוּשַׁת אֱלֹהֵי קִדְשֶׁיךָ.

¹ happens to have the same numerical value as *Lord* (Mahzor Vitry, page 366).
² has been interpreted to mean *O Lord* (Mahzor Vitry, page 366).
³ contains the vision of the time when God shall be acknowledged and worshipped by all peoples, when peace and righteousness shall reign on the whole earth.